

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/141/2017
Identifikačné číslo spisu: 5114211899
Dátum vydania rozhodnutia: 30.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5114211899.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Z. M., bývajúceho v K., zastúpeného Mgr. Michalom Zemanom, advokátom Advokátskej kancelárie Zárecký Zeman, so sídlom v Bratislave, Medená 18, proti žalovanej U. V., bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, advokátom v Žiline, M. R. Štefánika 1, o neúčinnosť dohody o vyporiadaní BSM, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8 C 108/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. mája 2016 sp. zn. 7 Co 100/2016, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline z 25. mája 2016 sp. zn. 7 Co 100/2016 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. novembra 2015 č. k. 8 C 108/2014-335 rozhodol, že súdny zmier uzatvorený medzi žalovanou a U. V., ktorý bol schválený uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 7 C 135/2010 z 20. apríla 2011, na základe ktorého došlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalovanej a U. V., je voči žalobcovi právne neúčinný. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1 766,04 € a iných trov konania vo výške 199 €, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu, a to schváleného zmierného uzatvorenia medzi žalovanou a jej manželom U. V., ktorým došlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) za trvania manželstva, uznesením Okresného súdu Žilina z 20. apríla 2011 č. k. 7 C 135/2010-70. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca v konaní preukázal postavenie veriteľa voči manželovi žalovanej, a to rozsudkom Okresného súdu Žilina z 31. októbra 2013 č. k. 33 C 98/2008-402 týkajúceho sa pohľadávky vo výške 18 588,59 € s prísl. titulom nezaplatenia pôžičky z 12. mája 2006, ktorá bola splatná 11. mája 2007. Poznamenal, že je pravdou, že podľa výsledkov dokazovania žalovaná preukázala, že jej manžel nemal právo na rovnaký podiel z vyporiadania BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka, čo vyplýva z toho, že už k zrušeniu BSM žalovanej a jej manžela za trvania manželstva došlo z dôvodu rozporu s dobrými mravmi podľa § 148 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že manžel

žalovanej prestal v roku 2004 pracovať, nemal ochotu zháňať si zamestnanie, začal mať problémy s alkoholom, drogami a hracími automatmi. Uviedol, že uzatvorenie dohody o vyporiadaní BSM, ktorá definuje mieru práv medzi manželmi navzájom, však nevyklučuje, že bude neúčinná voči konkrétnemu veriteľovi, ktorý by bol týmto vyporiadaním ukrátený. Súd prvej inštancie neuznal argumentáciu žalovanej k bytu, že podľa dohody síce bol de iure v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, ale nebol v ňom de facto. Súd prvej inštancie konštatoval, že k rozdeleniu majetku patriaceho do BSM síce došlo právnym úkonom schváleným súdom, avšak ani povaha tohto úkonu schváleného súdom nevyklučuje možnosť odporovateľnosti právneho úkonu. Uviedol, že súd túto dohodu musel schváliť na základe dispozičného úkonu účastníkov daného konania, a preto ide o dvojstranný právny úkon, ktorý môže byť predmetom odporovania. Pri tomto vyporiadaní nebol zlikvidovaný dlh manžela žalovanej voči žalobcovi, ktorého si žalovaná bola vedomá. Žalovaná ako manželka U. V. je jeho blízkou osobou, pričom si navyše aj bola vedomá dlhu jej manžela voči žalobcovi už v predchádzajúcom období. Uzavrel, že následkom vyššie uvedeného odporovateľného právneho úkonu došlo k ukráteniu žalobcu ako veriteľa, a preto súd prvej inštancie konštatoval neúčinnosť napadnutého právneho úkonu v prospech žalobcu. K právnej argumentácii žalovanej dodal, že nie je podstatné, že mala vykonať vyporiadanie BSM s jej manželom podľa zásad Občianskeho zákonníka, ani to, že nebol daný súhlas žalovanej ako manželky dlžníka žalobcu podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku ktorého aj s prihliadnutím na nález Ústavného súdu SR I. US 26/10 má byť zmluva o pôžičke jej manžela so žalobcom neplatná, pretože každopádne žalovaná ako manželka dlžníka žalobcu tvorila s týmto jej manželom majetkové spoločenstvo v rozsahu vecí patriacich do BSM. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016; ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 25. mája 2016 sp. zn. 7 Co 100/2016 v prvom výroku potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej; v druhom výroku rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 2 271,23 € titulom trov právneho zastúpenia a titulom iných trov vo výške 199 € k rukám jeho právneho zástupcu; tretím výrokom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 138,29 € k rukám jeho právneho zástupcu, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe riadne zisteného skutkového stavu k správnejmu záveru, s ktorým sa odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. plne stotožnil a v dôvodoch svojho rozhodnutia na ne odkázal. Poukázal na to, že v prejednávanej veci mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca má voči manželovi žalovanej pohľadávku vo výške 18 588,59 € spolu s úrokom z omeškania, a to titulom zmluvy o pôžičke z 12. mája 2006, ako aj pohľadávku vo výške 4 994,18 € ako trovy súdneho konania vedeného sp. zn. 33 C 98/2008. Po zrušení BSM za trvania manželstva žalovaná so svojím manželom uzavreli 20. apríla 2011 v konaní pred Okresným súdom Žilina sp. zn. 7 C 135/2010 súdny zmier o vyporiadaní ich BSM, podľa ktorého sa žalovaná stala výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, ako aj hnutelností a bola povinná na vyrovnanie podielu vyplatiť svojmu manželovi istinu vo výške 5 000 €. Odvolací súd poznamenal, že z § 42a Občianskeho zákonníka vyplýva, že veriteľ môže odporovať každému právnomu úkonu dlžníka, ktorým sa ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky a ktorý dlžník učinil v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, pričom takýmto úkonom môže byť i dohoda o vyporiadaní BSM. Uviedol, že vzhľadom k tomu, že dohoda o vyporiadaní BSM schválená uznesením o súdnom zmiere, predstavuje hmotnoprávny úkon, ktorý môže jeden z jeho účastníkov učiniť v úmysle ukrátiť svojho veriteľa (tým, že nenadobudne žiadny majetok, alebo nadobudne majetok v minimálnej hodnote, alebo v menšej hodnote ako mu prináleží), môže jej veriteľ s úspechom odporovať. Určením právnej neúčinnosti v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka nastáva iba stav tzv. relatívnej bezúčinnosti dotknutého právneho úkonu a právny úkon i naďalej zostáva platným a vyvoláva ním sledované právne následky. Iba v pomeroch veriteľa, v ktorého prospech bola právna neúčinnosť právneho úkonu vyslovená a osoby, v ktorej prospech bol odporovateľný právny úkon učinенý alebo ktorej z neho vznikol prospech, sa na právny úkon hľadí tak, ako keby nenastali jeho účinky. Naopak v prípade neplatnosti právneho úkonu právne účinky vôbec nenastávajú a právna bezúčinnosť právneho úkonu je vždy absolútna. Výslovenie odporovateľnosti dohody o vyporiadaní BSM, nemá vplyv na záväznosť rozhodnutia vydaného súdom v konaní o schválení takejto dohody formou súdneho zmiere voči účastníkom tohto konania, a teda ani na vyporiadanie BSM ako takéhoto. Na základe uvedeného tak odvolací súd dospel k záveru, že veriteľ môže s úspechom odporovať dohode o vyporiadaní BSM

schválenou formou súdneho zmiernu, ktorú dlžník uzavrel v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak sú pre vyslovenie odporovateľnosti splnené všetky predpoklady uvedené v § 42a Občianskeho zákonníka. K odvolacej námietke, že priamo na pojednávaní bolo žalovanej doručené písomné vyjadrenie žalobcu a nemala možnosť sa oboznámiť s jej obsahom, poukázal odvolací súd na to, že oboznámením sa s obsahom tohto vyjadrenia dospel k záveru, že toto neobsahovalo nové skutočnosti, ktoré by už neboli v konaní prednesené, pričom v samotnej zápisnici je konštatované, že sám právny zástupca žalovanej (č. l. 293) vyjadrenie čítal na pojednávaní. Písomné podanie malo charakter vyjadrenia, ktoré môže účastník konania uviesť priamo do zápisnice z pojednávania a takto má druhá strana možnosť reagovať na prednesené vyjadrenie tiež priamo do zápisnice. Napokon žalobca ním reagoval na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/2010, na ktorý poukazovala žalovaná. Na záver poznamenal, že vzhľadom k tomu, že pri výpočte trov konania súdom prvej inštancie došlo k chybe v počítaní, a preto výrok o trovách konania v zmysle § 220 O.s.p. zmenil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie s tým, že dovolanie je prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP a dôvodné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uviedla, že právny názor odvolacieho súdu v otázke možnosti odporovať dohode vo vyporiadaní BSM schválenej formou súdneho zmiernu, je nesprávny, pretože dohoda o vyporiadaní BSM vo forme schváleného súdneho zmiernu je povýšená na súdne rozhodnutie. Schválený súdny zmier z formálneho hľadiska nie je právny úkon, tak ako to má na mysli § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka, ale jedná sa o rozhodnutie súdu. Namietala, že zákonný sudca na súde prvej inštancie neodročil pojednávanie za účelom oboznámenia sa s vyjadrením žalobcu, ktoré jej bolo doručené na pojednávaní konanom 9. novembra 2015, na ktorom súd prvej inštancie zároveň vo veci samej rozhodol, čím jej odňal možnosť vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré žalobca predložil súdu. Poznamenala, že súdy oboch inštancií poukazovali na to, že žalovaná ukrátila žalobcu, pričom sa vôbec nezaoberali a vysporiadali s jej argumentáciou, že si chránila svoj majetok a strechu nad hlavou jej dvoch maloletých detí. Na základe uvedeného navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol eventuálne zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je dôvodné.

6. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V danom prípade žalovaná vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku

všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z dovolania vyplýva, že dovolateľka namieta, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

11. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

12. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

13. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

14. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom nezaoberal odvolacou argumentáciou žalovanej, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Žalovaná počas celého konania a rovnako tak v odvolaní namietala, že v danom prípade nie je možné odporovať dohode o vyporiadaní BSM schválenej súdnym zmiernom, nakoľko sa nejedná o právny úkon, ale ide o súdny zmier, ktorý má v zmysle § 99 ods. 4 O.s.p. účinky právoplatného rozsudku, pričom poukázala na závery prijaté Krajským súdom v Trnave v obdobnej veci. Uviedla, že schválený súdny zmier z formálneho hľadiska nie je právny úkon, tak ako to má na mysli § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka, ale jedná sa o rozhodnutie súdu. Odvolací súd sa však s touto argumentáciou žalovanej, vôbec nevysporiadal. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na jednej strane uviedol, že dohoda o vyporiadaní BSM, ktorá je schválená ako súdny zmier, je hmotnoprávny úkon, ktorý rovnako ako zmluvy jeho účastníkov zaväzuje, pričom len schválený súdny zmier má sledované právne účinky a konanie o vyporiadaní BSM sa tým končí. Poznamenal, že súd dohodu o vyporiadaní BSM schváli súdnym zmiernom len v prípade, že neodporuje právnym predpisom, teda nie je v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uvádza, že dohoda o vyporiadaní BSM schválená uznesením o súdnom zmiernom, predstavuje hmotnoprávny úkon, ktorý môže jeden z jeho účastníkov učiniť v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, a takejto dohode môže veriteľ s úspechom odporovať. Zároveň poznamenal, že súd v konaní o schválení súdneho zmiernom ohľadne vyporiadania BSM skúma, či neodporuje zákonu alebo dobrým mravom, avšak otázkou, či takáto dohoda o vyporiadaní BSM bola uzatvorená v úmysle ukrátiť uspokojenie veriteľa niektorého z účastníkov dohody a či je teda odporovateľným právnym úkonom, sa pri schvaľovaní súdneho zmiernom nezaobrá. Odvolací súd na záver konštatuje, že uznesenie o schválení súdneho zmiernom

ohľadne dohody o vyporiadaní BSM môže byť rozhodnutím súdu zrušené, ale len z dôvodu, že zmier je neplatný podľa hmotného práva, čo však nevylučuje možnosť posúdiť túto dohodu ako právny úkon, ktorý je právne neúčinný voči veriteľom tejto dohody. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neodpovedal na otázku, ktorá rezonuje z celého konania a ktorej odpoveď je podstatná pre rozhodnutie vo veci, a to na otázku možnosti odporovať súdnemu zmiernu, ktorý má v zmysle § 99 ods. 4 O.s.p. povahu právoplatného rozsudku. Jeho rozhodnutie je z tohto dôvodu nedostatočné a nepreskúmateľné.

15. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd v rámci argumentácie uvedenej v odôvodnení rozhodnutia nedal odpoveď na námietku žalovanej týkajúcu sa otázky možnosti odporovania dohody o vyporiadaní BSM schválenej súdnym zmiernom, hoci odpoveď na túto otázku mala podstatný vplyv na rozhodnutie. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhol odpovedi na túto argumentáciu žalovanej, napriek tomu, že išlo o podstatnú otázku, ktorú uviedla dovolateľka aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie a ktorú namietala počas celého konania. Ak by sa dovolací súd zaoberal uvedenou argumentáciou dovolateľky, pristúpil by tak k preskúmaniu rozsudku odvolacieho súdu a k riešeniu otázky, ktorou sa odvolací súd a ani súd prvej inštancie vôbec nezaoberal.

16. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľke bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné oprávnenia postupom odvolacieho súdu, na ktorý možno primerane aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete.

17. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 237 ods. 1 O.s.p, dovolaním napadnuté rozhodnutie treba zrušiť; najvyšší súd v týchto prípadoch zrušoval napadnuté rozhodnutia bez toho, aby sa zaoberal správnosťou v nich zaujatých právnych záverov (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015). S prihliadnutím na to sa dovolací súd ani v preskúmvanej veci nezaoberal ďalšou dovolacou argumentáciou žalovanej.

18. So zreteľom na to dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP).

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.